

Alexander Oetker en
Thi Linh Nguyen

Een oude schuld

Vertaald door Hilke Makkink

De Fontein

1

‘Stefanie, let jij even op de kindjes? Ik heb nog een oudergesprek in de kantine.’

‘Ja, hoor, maak je er maar weer makkelijk van af.’

Gitta trok een wenkbrauw op, toen begonnen ze allebei vreselijk te lachen. Als Irene, hun strenge baas, op vakantie was, zoals deze week, dan ging het er allemaal wat relaxter aan toe.

Gitta, het plaatsvervangende crèchehoofd, verdween in de betonnen blokkendoos uit de jaren zestig en trok de deur achter zich dicht. Stefanie keek haar na. Om haar heen speelden de kinderen op het kleine speelpleintje op de binnenplaats van het kinderdagverblijf – glijbaan, zandbak en een schotel-schommel, waar altijd om gevochten werd.

Een oudergesprek om halfacht ’s ochtends. Dat voorspelde niet veel goeds. Waarschijnlijk weer een moeder die kwam klagen omdat de leidsters de luier van haar kleine snotneus niet op tijd verschoond hadden. ‘Het was al helemaal aangekoekt,’ zeiden die moeders dan met een strenge blik, alsof de crècheleidsters een soort poepradar hadden die meldde bij welke van hun dertig beschermelingen de karnemelk bij het middageten niet goed gevallen was.

En het werd alleen maar erger. Niet met de kinderen, nee. Die waren nog net zo als de kinderen twintig jaar geleden: ze wilden spelen, knuffelen, zich soms wat vervelen, veel lachen en elkaar met blokken op het hoofd slaan. Maar de ouders, die werden steeds veeleisender. Inmiddels hadden ze al meer aanmeldingen voor de vegetarische lunch dan voor de normale. ‘Nee, Theresa wil de spaghetti bolognese met

rundergehakt niet meer. Thuis heeft ze er ook voor gekozen om nog maar één ei per week te eten en liever havermelk te drinken, en vlees alsjeblieft helemaal niet meer.’

Ja, hoor, dat had Theresa helemaal alleen beslist. Met haar tweeënhalf jaar.

Of al die halalkinderen die in plaats van theeworst alleen maar courgettespread op hun knäckebröd mochten. Of de kinderen die alleen maar koosjer aten en voor wie de catering het eten in een speciale pan klaarmaakte, of de...

Het was om gek van te worden. Soms kon ze ’s avonds alleen nog maar haar hoofd schudden over al die waanzin.

‘Carla, Ivy, Susi, niet vechten om de skelter, omstebeurt!’ riep ze. ‘En trek je jas weer aan, Chris!’

Nu was het nog redelijk koel, maar het zou een behoorlijk warme dag worden, hadden ze op het ochtendnieuws van Radio Berlijn gezegd. Het eerste ontbijt zat er net op, voor de kinderen van wie de ouders al vroeg naar hun werk moesten en die dus zelf geen tijd hadden voor een fatsoenlijke ochtendmaaltijd. Later op de ochtend, rond een uur of negen, brachten de ouders met de lucratievere beroepen hun kinderen – de artsen of advocaten en vaders met projecten die iets met film, reclame of dergelijke onzin deden.

Vroeger waren alle kinderen al voor acht uur aanwezig geweest, maar sinds het tekort aan kinderdagverblijven en oppassen in de stad was toegenomen, zagen ook de hipsterouders zich genoodzaakt om gebruik te maken van de kinderopvangplekken in Wedding.

Tot aan de tweede ontbijtronde mocht er buiten vrij gespeeld worden en daarna was het tijd voor het kringgesprek. Vervolgens zouden ze alle kinderen moeten insmeren, voordat de zon echt ging schijnen. Iets wat eigenlijk al thuis door de ouders gedaan moest worden, maar als je daarop vertrouwde, dan had je tegen de middag een paar knalrode bengels door de tuin rennen.

Stefanie snoof een keer. Dat werkte beter dan welke poep-

radar ook. ‘Jerôme, heb jij een volle luier?’

Ze tilde het jongetje met de dikke zwarte krullen op en rook aan zijn achterste. ‘Halleluja...’ zei ze. ‘Goed, kom maar mee. Zo meteen gaan we ontbijten, kinderen. Allemaal braaf hier blijven.’

Met de kleine Jerôme op de arm liep ze door de glazen deur naar binnen, waar ze het kind behoedzaam op de commode legde. Het jongetje neuriede een liedje.

‘Straks zullen we “Klap eens in je handjes” zingen, oké?’ Jerôme kraaide van blijdschap. Ze veegde zijn billen schoon en droogde hem af, waarna ze een schone luier pakte, flink wat van de door de ouders gewenste verzorgingscrème op het achterwerk smeerde en het rompertje weer sloot.

‘Zo, klaar alweer!’ zei ze en ze tilde het jongetje van de commode. Meteen ging hij er als een speer vandoor. Ze wierp een snelle blik op de kantine, waar Gitta lachend stond te praten met een moeder. Mooi, toch geen probleemgesprek dus. Dat scheelde weer. Ze liep weer naar buiten en zag dat de kinderen al in een kring naast de zandbak waren gaan zitten. ‘Kijk nou, wat zijn jullie braaf! Oké, dan komt hier Jan Klaassen.’ Ze hield het kleine poppetje met het gele haar omhoog. ‘Goedemorgen, lieve kinderen,’ zei ze met verdraaide stem. Toen zweeg ze.

‘Was Emily hier niet ook al?’ Het was een retorische vraag, want ze wist het heel zeker: daarnet had ze Emily nog met de andere kinderen zien spelen. ‘Carla, is Emily soms naar binnen gegaan? Om te plassen misschien?’

Het kleine bruinharige meisje keek haar beteuterd aan.

Stefanie stond weer op en liep terug naar binnen. Ze was nog rustig, logisch, dit was routine. Ze wierp een blik in de garderobe, waar de zonnehoedjes en zwemkleding van de kinderen hingen. Toen liep ze door en opende de deur naar de wc’s, hoopvol maar inmiddels toch ook met een licht gevoel van paniek. Ook hier was het meisje niet. Geen Emily, niemand.

Ze liep weer naar buiten. Ze was zich bewust van haar ademhaling, merkte hoe haar hart sneller begon te slaan. De weg naar het speelpleintje leek langer dan normaal. Ze wierp een blik op de kinderen, keek naar links en rechts. De auto's op de vierbaanse Brunnenstraße raasden voorbij. Ze draaide zich om, voelde de blikken van de kinderen op zich gericht. Ook zij merkten dat er iets aan de hand was.

‘Zeg, waar is Emily? Hebben jullie haar gezien?’ vroeg ze en ze deed haar best om haar stem niet te verheffen. Dat mislukte, het klonk vreselijk schel.

‘Die is opgehaald.’ De kleine Cornelius keek haar met grote ogen aan.

Ze deed een stap in zijn richting, pakte hem bij zijn arm. ‘Wat zeg je? Maar haar mama heeft haar nog maar net gebracht. Wie heeft haar opgehaald?’

‘Een man. Een grote man.’

‘Waar stond die grote man?’

Cornelius wees op het hek. ‘Hij wenkte haar. En toen liep ze ernaartoe.’

‘En toen? Wat gebeurde er...?’

‘Hij tilde Emily op.’

Haar hart sloeg een slag over, ze was ervan overtuigd dat ze elk moment kon omvallen. Maar ze bleef staan. Haar hart klopte in haar keel, in haar armen, in haar oren ruiste het. Ze rende naar de glazen deur.

‘Gitta! Gitta, kom eens!’

‘Zo meteen...’ klonk de heldere stem van haar collega vanuit de kantine.

‘Nee, nu!’ riep ze. ‘Emily is verdwenen.’

2

Haar blik trilde, de schaduwen dansten, totdat alles vervaagde. Ze veegde over haar ogen, die brandden van het zweet. Het lukte haar niet om haar voet rustig op het koppelingspedaal te laten rusten; ze verplaatste hem naar links, naar de smalle ruimte ernaast en liet hem daar, totdat ze plotseling moest remmen omdat haar handen zo trilden dat ze bijna van de weg geraakt was. De banden knarsten op het grind van de smalle zijstrook. Verdomme!

Ze stuurde het busje terug de rijweg op en wierp een blik in de achteruitkijkspiegel. In geen velden of wegen een andere auto te zien. Rechts het bloeiende koolzaad, als een gele zee, en boven alles die vervloekte zon die het landschap er zo vrolijk uit liet zien. Het was allemaal bedrog. Ze voelde zich genaaid door al het moois om haar heen, door de zon, door haar hele leven. In het weekend, als ze tijd had, regende het pijpenstelen en vandaag, nu ze moest werken, brandde de zon aan de hemel.

Maar nu hoefde ze niet meer te werken. Alles was nu anders.

In het weiland twee windmolens. De rotorbladen klaptten en hun schaduwen klaptten mee over de grond. Toen eindigde het weiland en in het busje werd het donker; het bos begon, het eindeloze dennenbos. Onwillekeurig trapte ze weer op de rem. Nog maar vier maanden geleden had ze in het schemerdonker een klein wild zwijn aangereden. Ze was even uitgestapt en had in de geopende ogen van het dier gekeken dat niet eens jankte, zoals ze verwacht had, maar er heel rustig bij lag, berustend in zijn lot.

Ze was weer ingestapt, was een stukje achteruitgereden en had vervolgens met een grote boog om het dier heen gestuurd. Wat had ze anders moeten doen? Maar nu dacht ze weer aan die avond en aan die lege ogen en het zachte, rochelende ademen van het dier.

De hectometerpaaltjes raasden voorbij, honderd meter, nog eens honderd meter. Maar al zouden er duizenden van die paaltjes voorbijvliegen – hoe moest ze ooit een oplossing vinden?

Ze haatte het allemaal. Dit bos, deze eenzaamheid. Haar kloteleven.

Verdomme, het zweet liep nu over haar gezicht en het brandde. Ze kon de weg amper nog zien omdat tranen haar blik vertroebelden. Opnieuw veegde ze over haar ogen, wetende dat het het er alleen maar erger op zou maken. Maar zo ging het altijd bij haar: ze wist hoe het zou aflopen en toch deed ze altijd dezelfde stomme dingen.

Haar ademhaling was oppervlakkig. Ze voelde de aandrang om langs de kant van de weg te stoppen en te kotsen, maar ze kon het niet omdat haar keel dichtgesnoerd was van angst. In beweging blijven, in beweging blijven.

Hield dat vervloekte bos dan nooit op?

De motor bromde, ze voelde de kracht van de auto, op de radio klonk een of ander lied, het beste uit de eighties, nineties en zero's, ze dacht dat ze hem allang uitgezet had.

Ze was misselijk, zo misselijk. Terwijl haar hoofd gloeide, leek in haar buik een enorme ijsklomp te zitten. De kou kroop door haar hele lichaam, langs haar rug naar beneden; ze rilde, alsof een onzichtbare geest haar op de hielen zat. Ze stuurde naar rechts, moest nu toch echt even stoppen. Op hetzelfde moment zag ze dat het verderop lichter werd en haar oog viel op het kleine vierkante bord. Ze bleef het stuur omklemmen, bleef op de weg, nog net. Ze kwam dichterbij, FLECKEN-ZEHLIN stond op het bord, ze wist het, en toch was het alsof ze het voor het eerst zag.

De banden stuiterden over de kasseien, waardoor ze een sprongetje op haar stoel maakte. Toen voelde ze zich helemaal rustig worden. Plotseling leek ze te weten wat ze moest doen. In haar keel loste iets op, een brok; ze voelde hoe haar adrenaline toenam en door haar aderen pulseerde, haar energie kwam terug. En haar woede. De angst pulseerde ook nog, logisch, maar de woede was nu sterker, groter, als een herfststorm na een lange zomer.

Ze reed door het dorp, bekeek de kleine lage huisjes met grijs pleisterwerk, heel af en toe afgewisseld door een villa, gebouwd door mensen die er toch nooit waren omdat ze immers moesten werken om geld te verdienen voor deze schone schijn.

Midden in het dorp, bij het kruispunt, waar het linksaf naar Wittstock ging, stond aan de rechterkant het gebouw waar ze naar onderweg was. Twee verdiepingen, boven bevond zich een appartement. Dat leek al langere tijd leeg te staan. De gordijnen zagen er vettig uit, iemand had plaatjes op de stoffige ramen geplakt. Ze voelde een steek. Maar beneden bevonden zich het geblindeerde etalage raam en de deur. Met de S erboven. Een rode S met een rode punt.

Ze stopte op enige afstand en dronk een slok uit de plastic fles met dat rare water met kersensmaak dat ze van zichzelf moest drinken om van de Red Bull af te komen. De eerste keer had het verschrikkelijk gesmaakt, maar inmiddels was ze eraan verslaafd. Ze schroefde de fles weer dicht en boog zich naar het handschoenenvakje. Het klikte en toen zag ze het pistool liggen, zwart en glanzend. Haar bescherming, die ze nog nooit nodig had gehad. Tot vandaag. Alsof ze voorvoeld had dat deze dag zou komen.

Ze stopte het pistool onder haar T-shirt in haar broekband, wat overbodig was, aangezien er toch niemand op straat was. Toen stapte ze uit en liep het trottoir op, dat samengesteld was uit losse zwerfkeien. Ze voelde de bobbel onder haar voeten. Eindelijk voelde ze weer iets. Hier en nu. Hier en nu.

Ze greep naar haar hoofd. Wat was ze toch weer dom bezig. Moeizaam klauterde ze terug in het busje. Nog één keer het handschoenenvakje. Eerder had ze de zwarte bivakmuts alleen even vanuit haar ooghoeken gezien. Haar collega droeg hem altijd onder zijn helm, als hij met zijn motor naar het werk kwam. Waarschijnlijk had hij hem laten liggen. Ze pakte de muts en stapte weer uit. Op straat was nog steeds niemand te zien.

Ze betrad het gebouw door de glazen deur; er klonk een belletje, toen sloot ze de deur achter zich.

Als op dat moment iemand door de Friedensstraße van Flecken-Zechlin gekomen was, zou hij eerst een schot gehoord hebben en vervolgens een schreeuw die de door de hitte loom geworden vogels in de bomen deed opstuiven.

3

‘U wilt een jóngerenrekening openen?’

De vrouw met het felrood geverfde haar knikte ijverig. Vróúw, dacht Tina Kaminske. Dat klopte helemaal niet. Voor het loket stond een meisje; een hoogzwanger meisje welteverstaan, dat haar met een mengeling van onzekere trots en slecht verborgen twijfel aankeek.

Achter haar stond een man met bezweet T-shirt, gescheurde jeans en een diep over zijn voorhoofd getrokken baseballpetje, die nogal bleek zag en wiens slechte huid voor een rilling over haar rug zorgde. Ze kende de twee van gezicht; die knul deed iets bij de gemeente en was ouder dan hij eruitzag. De tienermoeder kwam uit een van die kleine gehuchten in het bos die uit drie huizen en een bushalte bestonden. Acht of negen jaar geleden had Tina Kaminske deze situatie al durven voorspellen, toen het destijds hooguit tien jaar oude meisje rokend en arm in arm met een jongen door het dorp gelopen had.

‘Hebt u een afspraak?’ vroeg Tina Kaminske. Ze zei tegen iedereen ‘u’ die ze niet goed kende, ze werkte tenslotte bij een bank.

Deze keer vlogen de felrode haren van links naar rechts.

Een afspraak! dacht Sarah Krämer. Ze had het toch gezegd tegen Benny. Dat ze een afspraak nodig zouden hebben. Dat je niet zo zomaar even ’s ochtends kan beslissen en naar de bank kunt gaan. Aan de andere kant: dit hier was een spaarbank en ze had een rekening nodig. Waarvoor zou ze dan een afspraak nodig hebben? In plaats van dat die tante achter het

loket meteen zou zeggen dat ze meisjes zonder werk en met een baby in de buik geen rekening gaven – dan zou ze zich al deze onzin kunnen besparen. Maar ze had nu eenmaal een rekening nodig, alleen al voor de kinderbijslag die ze binnenkort zou ontvangen. Twee keer. Voor zichzelf. En voor dat wurm in haar buik. Met dank aan Benny.

Wat haatte ze het als mensen haar zo aankeken als deze vrouw nu deed. Een blik die boekdelen sprak: de vrouw keek alsof ze de wijsheid in pacht had, alsof ze meer was dan zij. Tiernermoeder, bah! dacht ze waarschijnlijk. In de wetenschap dat die toekomstige rekening natuurlijk altijd zo goed als leeg zou zijn, rond de nul of net erboven – en ook alleen maar omdat de bank een jonge, werkloze moeder nooit een krediet zou willen geven. En dan lag er nog medelijden in die blik. Medelijden. Dat was het allerergste.

‘Hm, onze filiaalleider is nog aan de telefoon. Hij is hier maar twee keer in de week, weet u? En hij is degene die zich met het openen van nieuwe rekeningen bezighoudt. Maar als hij klaar is zal ik vragen of hij u ertussen kan schuiven, goed? Wilt u daar niet zolang even gaan zitten? Er staat maar één stoel, maar uw vriend kan vast wel staan.’

Sarah draaide zich om en zag de houten stoel in de hoek naast de deur. Plotseling vond ze de vrouw toch niet meer zo erg.

‘Zo precies hoeft het niet, hoor, mevrouw Müller. Ik zie toch dat u het bent. Achternaam is voldoende.’

Tina Kaminske glimlachte naar de oude vrouw die bij het naastgelegen loket formulieren stond in te vullen. Ze moest zich inhouden om de dame de pen niet uit de hand te rukken, waarmee ze, leunend op haar rollator, haar volledige naam stond te schrijven; zo netjes mogelijk, zoals dat volgens haar moest bij een bank. Terwijl Henriette Müller eenennegentig jaar was en dus vermoedelijk echt niet zou proberen om de spaarbank Ostprignitz-Ruppin te belazeren – daar was Tina

Kaminske behoorlijk zeker van. Ze had mevrouw Müller al door het dorp zien wandelen toen ze zelf nog als klein meisje had rondgereden op haar vouwfietsje.

‘Mag ik het overschrijfformulier vast hebben? Dank u...’ Ze pakte het papier aan. Twintig euro voor Vier Voeters las ze; weer zo’n oude dame die zo aangedaan was door de foto’s van treurig kijkende honden in een folder dat ze haar geld wilde inzetten om de dieren te helpen.

‘En dan zou ik ook nog graag zeventig euro op willen nemen,’ zei Henriette Müller. ‘In kleine biljetten, alstublieft.’

‘Natuurlijk, mevrouw Müller,’ zei Tina Kaminske en ze typte wat in op het toetsenbord van haar computer. ‘Eén briefje van twintig en de rest tientjes?’

‘Precies, jongedame.’

Zeventig euro. Elke maandag nam Henriette Müller precies zeventig euro op. Waarmee ze weer een week vooruit kon. Het was precies genoeg voor de boodschappen bij de Nahkauf: twee pakjes toast, drie komkommers, een pakje boter, twee liter houdbare melk, een blikje gehaktballetjes in romige kappertjessaus, een klein flesje advocaat, wat verse vleeswaren en de Thüringer pruimenmoes die ze al sinds 1970 at. Na de val van de muur had ze slechts één keer een ander merk geprobeerd, maar dat had haar totaal niet gesmaakt. Veel te zoet, te kleine stukjes. Al had ze het potje wel leeggegeten, uiteraard.

De warme maaltijd werd door een maaltijdservice thuisbezorgd. En meer viel er eigenlijk niet te betalen. Op de vijf euro na, die ze de huishulp toestopte die elke donderdag kwam om te stofzuigen en de badkamer schoon te maken. Die verdiende zo weinig, die was blij met elke euro. Henriette Müller daarentegen had meer dan ze nodig had om van te leven – haar eigen pensioen en het weduwepensioen van haar Gerhard, die vierentwintig jaar geleden overleden was. Als voorman van een ladderfabriek had hij altijd goed verdiend.

En dan kreeg ze ook nog zijn militair invaliditeitspensioen. Veel meer geld dan ze nodig had, dat was gewoon zo. Wist ze maar wat ze ermee moest beginnen.

Een stem rukte haar uit haar gedachten en liet haar ineens krimp, hoewel ze eigenlijk een beetje doof was. Maar dit stomme mens hoorde ze wel. ‘Goedemorgen, beste mevrouw Kaminske! O, en goedemorgen, beste mevrouw Müller.’

Henriette Müller draaide zich niet om en keek pas op toen de dame in het donkerblauwe mantelpakje naast haar stond en op haar neerkeek. Dáme – puh, zo zag ze zichzelf waarschijnlijk, in dat designerpakje! En dan ook nog die enorme zonnebril die ze in haar hoog getoupeerde, maar veel te dunne haar gestoken had. Een dame was ze zeer zeker niet!

Henriette Müller had haar nog gekend als pukkelige tiener die voor de val van de muur altijd hoog van de toren geblazen had omdat haar vader de burgemeester was en tevens de meest doortrapte Stasi-knecht van het hele Ruppiner Land. Na de val van de muur was zijn macht sneller verdwenen dan hij BRD kon zeggen. Tenminste, dat was wat iedereen in het dorp gedacht had. Maar het was anders gelopen. Hij had zich alleen een tijdje gedeisd gehouden en gewacht totdat de destasificatiegolf was gaan liggen. En toen niemand het er meer over had, had hij zo veel geld en nieuwe strijdmakkers verzameld dat hij net zo verder kon leven als eerst. Totdat een hartinfarct achter het stuur hem tegen een oude kastanjeboom gepleisterd had. Arme kastanjeboom.

Een week later al had zijn dochter zijn functie overgenomen. En nu was Janine Kukrowski de burgemeester van Flecken-Zechlin.

‘Morgen, mevrouw Kukrowski! Ik handel alleen nog even mevrouw Müllers overschrijvingen af, dan sta ik tot uw beschikking, oké?’

‘Ja, hoor, neem gerust de tijd,’ antwoordde de burgemeester,

maar in haar stem klonk nog een andere boodschap: *maar niet te veel. Ik ben tenslotte een drukbezette vrouw, terwijl dat ouwe mens alleen nog maar een ontvanger van onze sociale voorzieningen is.*

Tina Kaminske kon Kukrowski niet uitstaan. Al had ze twee jaar geleden wel op haar gestemd, voor de derde keer al. Er had immers ook niemand anders op het formulier gestaan. Wie wilde die ondankbare baan dan ook hebben? Slechtbetaald maar wel urenlang moeten vergaderen, altijd ruzie met de gemeenteraadsleden en dan ook nog eens dat verschrikkelijke burgerspreekuur. Dat hield je alleen maar vol als je een man had die goed verdiende. Dan was het ontspannen audiëntie houden in het piepkleine gemeentehuis tegenover de kerk en na werktijd in je gigantische Audi Q5 door het dorp rijden.

‘O, ik heb een fout gemaakt,’ zei Henriette Müller kermend.

‘Laat maar even zien, het is vast niet erg.’

‘Nee, nee, ik doe het even opnieuw,’ antwoordde de oude dame op een toon die Tina Kaminske duidelijk maakte dat ze zich er niet mee moest bemoeien.

‘Goed dan, mevrouw Kukrowski, wat kan ik voor u doen?’

‘Ik zou de chef graag willen spreken.’

‘Waarover?’

‘Dat moet ik met hem bespreken, zoals ik al zei.’

‘Prima. Hebt u een afspraak?’

‘Hij heeft vast wel tijd,’ antwoordde de burgemeester snibbig.

Tina Kaminske wierp een blik op haar beeldscherm, alsof daar een snedig antwoord stond. Toen keek ze met een glimlachje weer op. ‘Tja, dan zult u toch even geduld moeten hebben. Deze dame hier komt een rekening openen – en zij heeft een afspraak.’

Janine Kukrowski keek geïrriteerd om, zag het zwangere meisje en mopperde iets in zichzelf wat op ‘niet te geloven’ leek.

Tina Kaminske wisselde net een blik met Sarah Krämer, een teken van zwijgende overeenstemming, toen opnieuw het belletje van de deur klonk.

Het was alsof alle hoofden zich tegelijkertijd naar de ingang draaiden. Misschien omdat van buiten een vlag drukkend warme lucht de spaarbank in waaide. Of misschien vanwege de onheilspellende energie die op dat moment de benauwde ruimte in stroomde. Hoe dan ook: allemaal keken ze op en zagen de persoon met de zwarte bivakmuts en allemaal, behalve de erg bijziende mevrouw Müller, zagen ze ook het zwarte, glimmende ding dat de gemaskerde persoon vasthield.

‘O, shit!’ dacht Tina Kaminske. Of nee, ze zei het zelfs hardop. Niet weer! dacht ze er meteen achteraan.

En toen ging ook nog de zijdeur open en kwam de filiaalleider fluitend naar binnen. Een vrouwelijke stem riep: ‘Allemaal op je buik op de grond gaan liggen! Jij ook, oma. Dit is een overval.’

Er waren in het leven van een bankfiliaalleider maar weinig dingen waarvoor je moest vrezen: een te nauwkeurige controle van de Belastingdienst omdat er altijd wel een of andere onbenul de verschillende belastingtarieven niet correct ingegeven had. Of een stresstest van de Europese financiële toezichthouders die uiteindelijk zelfs voelbaar was in het piepkleine filiaal van de gemeente Ostprignitz-Ruppin, omdat er plotseling onvoldoende eigen vermogen voorhanden bleek om ook de allerlaatste timmerman zonder businessplan en met schulden uit het verleden nog een lening te geven.

Maar de echte nachtmerrie van elke bankfiliaalleider was iemand met een bivakmuts die op een zonnige ochtend de bank bestormde en iedereen beval om op de vloer te gaan liggen.

Hem, Björn Seelinger, was zoiets nog nooit overkomen; wat in zoverre niet raar was, omdat hij tot nu toe altijd alleen maar in filialen gewerkt had waarin een overval zelfs op de eerste van de maand de moeite niet waard was.

Hij was geen held, zeker niet, en dat wilde hij ook helemaal niet zijn. Toen hij in de deuropening bleef staan en de gemaskerde vrouw zag die hem met haar donkere ogen woedend aankeek, was hij het liefst door de grond gezakt. Jezus, hij was nog maar negenentwintig jaar, hij wilde toch nog niet sterven, en al helemaal niet in dit gat, zo ver van huis! Panisch keek hij of hij nog meer bankovervallers zag, maar ze was alleen. Hij zag hoe Kaminske op de grond ging liggen, naast haar lag een zwangere vrouw op haar zij; hij zag hoe de overvalster met het wapen rondzwaaide. Haar mond bewoog, maar hij hoorde haar niet. Het was alsof alles zich achter een gordijn afspeelde.

Nee, hij was geen held en toch kwam hij in actie. Alsof hij op de automatische piloot handelde: vlak onder de lichtschakelaar zat de alarmknop. Dat wist Björn Seelinger omdat hij de twee knoppen al vijf keer door elkaar gehaald had en daarbij elke keer een uitbrander van de regioleider gekregen had vanwege vals alarm. Maar goed, onder de lichtschakelaar zat dus de alarmknop en plotseling voelde het alsof zijn hand door een onzichtbare kracht in beweging gebracht werd.

‘Liggen, pipo!’ schreeuwde ze en ze voelde hoe de bezwete muts tegen haar gezicht plakte. Maar toen ze zijn hand naar de schakelaar zag bewegen, wist ze al dat het te laat was, dat ze weer stom geweest was, en het pistool in haar hand begon te trillen.

De man in het grijze pak met de rode stropdas keek haar niet aan, hij zag alleen het wapen. Toen hoorde ze een klik: hij had op het alarm gedrukt – en er gebeurde niets.

Geen sirene, zoals ze verwacht had, geen hek dat automatisch naar beneden kwam.

Niettemin was alles te laat, want ze kromp toch in elkaar, en op dat moment klonk het schot. Het knalde oorverdovend en de man in het pak schreeuwde en zakte in elkaar en plotseling was niet alleen de stropdas meer rood.

Eerste druk november 2024

Oorspronkelijke titel *Die Schuld, die uns erfolgt*

Copyright © 2023 by PiperVerlag GmbH, München/Berlin

The moral right of the author of this work has been asserted in accordance with the Copyright, Designs and Patents Act 1988

Copyright © 2024 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling Hilke Makkink

Omslagontwerp Marry van Baar, op basis van het ontwerp van Hafen Werbeagentur, Hamburg

Grafische afwerking Studio Jan de Boer

Opmaak binnenwerk Crius Group

ISBN 978 90 261 7085 0

ISBN e-book 978 90 261 7086 7

NUR 332

www.uitgeverijdefontein.nl

Uitgeverij De Fontein vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen, anders dan die in het publieke domein thuishoren, berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veeelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining niet toegestaan.